

s nyálából félénk, savanyú
állat: a mosoly ajkára biceg.
Mindez kevés. Rajta megérik,
rossz idegeiben portyáz a hideg,

akkor is, ha a zúzos tükröt
a világ végének támasztották.
Záráskor híjas részvétüket
a csuromvíz kölykök sem neki osztják.

LATOR LÁSZLÓ

NEM A HALÁL

Nem a halál – a csúful törbeejtett,
a bomlására eszmélő tudat,
a közönyös kiszikkadt magvú sejtek,
ahogy gyáván megadják magukat,

az eltévedt jelek a feledékeny
idegek zilált gubancában, a
test szűkülő világegyetemében
oszlásnak indult hús hullószaga,

az iszonyú! Az arc, melyre az évek
mész-üledéke szürkén rákövül,
a jelenések lázában kiégett
lakatlan szem, az ásványfényű űr,

a beomlott mellkas, a menthetetlen
szuvasodó csont, a rozoga hát,
az egész ingatagul szervezett rend,
ahogy megvallja romló anyagát,

melyet sokáig annyiféle forma,
szín, illat álruhája leplezett,
s végső földi átváltozása korhadt
vázát olyan könnyen roppantja meg,

hogy egy alantas léthez idomulva
a föld homályos tisztítótüzeben
egy isten konok kényszerére újra
öntudatlan feltámadásra égjen.

AZ UDVAR

Árvacsalán, kásás-méz közepű
kamilla, pásztortáska, perjefű,
ín-bordás méregzöld lapu, buja
porcfű, lúdhúr, szívós taracbuza,
halvány-heges levelű lóhere,
a tiprott föld koldus növényzete.

A reves, gombás palánknál, odább,
tűzbíbor-bársony sarkantyúvirág,
égboltja a köszvényes bodzafa
homálysívű tömör lombozata,
de tömbjében váratlan tűzű rés:
mozdulatlan ametiszt-remegés.

Egy halom gurdaly. Ágon dróthorog.
Csorba téglákon zöldbolyhos mohok.
Szikkadó, ráncos héjú gallyakon
üvegcsillám: kanyargó csiganyom.
Az ól végében a két gömbakác
belsejében angyalzöld ragyogás,
a láthatatlan forrású smaragd
fényben ezüstitáng-hártyás bogarak.

A cserepes, sajjó kéreg alatt
formátlan fűrtös létek rajzanak,
még névtelen, még el nem különült
sejtek, csírák bolyongják be az űrt,
millió közt keresik azt az egy
formát, amely nekik rendeltetett,
tétova csápjuk mohón tapogát
alakokat, színeket, szagokat,
s a mélyvilág homályos, méhmeleg
üregeiből feltüremlenek:

árvacsalán, kásás-méz közepű
kamilla, pásztortáska, perjefű,
ín-bordás méregzöld lapu, buja
porcfű, lúdhúr, szívós taracbuza,
halvány-heges levelű lóhere.

Általuk él az udvar négyszöge,
árad, mozog reggeltől estelig,
legmélyebb rétegéig megtelik
a mindenség nyers áramaival,
barlangjaiban hangtalan vihar,
szakadatlan sokszorozza a lét
tajtékos-örvényes tenyészetét,
hogy éjjel meleg szemhéjad alatt
szilánkjai még tovább izzanak,
hogy álmaid legbelső kapujáig
valami égi derengés sugárik.